

נחלצתי, באוהאוס מת באופן פתאומי לפני שנה; הוא לא נתן לי להיכנס לאמבטיה. זה היה התחום שלו. היה קופץ עלי. מאז שהוא מת, יש לי פרטיות. איזה שחרור, אני אוהבת להתרחץ, המים קולחים על השדיים הגדולים שלי וממלאים אותי שמחה. משתדלת שלא להסתכל במראה, אז הגוף שלי פחות מגעיל אותי. דווקא במקלחת אני שוכחת את הבטן הענקית שלי. משפשפת כל פינה בגופי הגדול. נהנית.

המטבח שלי נראה כמו אחרי הפגזה. השיש מלא שקיות פלסטיק עם שאריות אוכל של החתולים. הקפה מונח בין השקיות, חבילות חבילות, אורז, פסטה, קינואה, לחם, רטבים פיקנטיים, כמויות של שמן זית, חומץ בלסמי. יש לי מקרר מפוצץ ומקפיא ענק מפוצץ עוד יותר. אני טובעת באוכל.

אין מי שיאכל את העוגות המוכנות שאני קונה, אז אני זוללת אותן לבד. מרגישה חזירה אבל זאת הנחמה שלי. עולה במשקל, ההליכון שקניתי פעם, בהחלטה של רגע, עומד בחדר השינה מכוסה בגדים, כבר שנים לא ראיתי אותו. המנוי למועדון כושר שעשיתי לפני שנה כבר נגמר מזמן, הלכתי פעמיים, זה הספיק לי. הגוף שלי צועק די. בחוץ גשם חזק.

לא יודעת להיפרד. ניירות, חשבונות טלפון, חשמל, מים, ארנונה, שלוש שנים, הכל צריך להישאר איתי, אסור לעזוב אותי. יש בחדר שינה שקיות מלאות זבל שלא זרקתי. כל יום אני אומרת: היום אזרוק ואז אני שוכחת או רוצה לשכוח והכל נשאר איתי. ככה אני לא מרגישה לבד.

הטלפון מצלצל, אחי על הקו. רוצה לדעת אם זה סופי שהם צריכים לקחת מלון. אולי אצליח לפנות את הבית במשך החודש וחצי הקרובים. זה הרבה זמן ומלון זה הוצאה גדולה. ג'ניס שואלת אם אוכל לעשות מאמץ מיוחד. לאחי אני יכולה להסביר, אבל מג'ניס אני מתביישת. רק שלא יציעו לי ללכת לפסיכולוג, לדבר על האגרנות שלי. זה עניין שלי, פרטי לגמרי. לשתף איש זר בדברים הכי קטנים שלי. על גופתי המתה. יוציאו אותי מפה עם אמבולנס או עם חברה קדישא. איזה עבודה תהייה פה לאחי. אני מרחמת עליו. מה שלא עשיתי בחיי יעשו אחרי מותי.

הארון בחדר שינה כבר שנים משמיע קולות. יש בו תולעי עץ שמכרסמות. שומעת אותן בלילות. צריך לעשות הדברה. יש לי את הכרטיס של דויטש המדביר. פחד לפתוח את הארון. יש שם מפות שולחן, רקמות, מצעים ושמיכות. הארון הזה יישאר נגוע עד שאמות ותולעים אחרות יכרסמו את גופי.

יודעת בדיוק איפה כל דבר נמצא. ידיעות אחרונות, בכניסה לחדר אמבטיה. הארץ במרפסת הגדולה, מעריב, כולל לאישה ואת, מעשר השנים האחרונות, בסלון. יום אחד אולי אשב ואקרא אותם. אני לא מספיקה וזה נורא מעניין לעקוב אחרי התהפוכות של התקשורת הישראלית. סטודנטית אחת פעם גילתה עניין בעיתונים הישנים יותר.

זה שהכל נמצא בהישג יד נותן לי הרגשה טובה – הכל בערימה אחת. שקים של אוכל ללואיס, תרזה והדה גאבלר. בקבוקי מים מינרליים קטנים. שקיות תה, נס קפה, צמר גפן, נייר טואלט, ביסקוויטים, בקבוקי יין ריקים. קרטונים של מיץ תפוחים ומיץ מנגו עם הפקקים. אגרטים, פרחים מפלסטיק, שימורים, נייר דבק לאיטום, כמה זוגות מספריים, סוכר, קומקומים ישנים, מצעים, מגבות, סדין חשמלי,

לואיס תרזה והדה גאבלר

אף אחד לא יכול להיכנס אלי הביתה, לואיס, תרזה והדה גאבלר עושים מה שהם רוצים, לואיס שולט הן בסלון והן בחדר שינה. ככה זה כבר שנים. איפה מתחילים. כל יום אני מבטיחה לעצמי קצת, כמה דקות, העיקר להתחיל. אילו הקוחות המעטים שנשארו לי היו יודעים איך חיה העורכת דין שלהם, הם כבר בטח היו עוזבים אותי. חפצים על חפצים, בסלון, בחדר שינה. המסדרון חסום בארגזים. לכל חפץ יש משמעות, אי אפשר לזרוק דברים סתם ככה, צריך לדאוג שמישהו יטפל בדברים.

קשה להסביר למה אי אפשר לבוא אלי הביתה. יש לי סדרות של תירוצים. עובדים אצלי. הבית בשיפוצים, העוזרת צריכה להגיע, איזה עובדים, איזה שיפוצים, הלוואי, אין בעולם עוזרת שתהיה מוכנה להיכנס לבית הזה, לא משנה כמה ישלמו לה.

יפנו אותי מכאן רק כשאמות, הסרחון של הבית והסרחון של הגוף שלי יגיעו לשכנים והם יתקשרו לעירייה ויבוא פקה, ירדים את לואיס ותרוזה והדה גאבלר ויבוא סוף מזהיר לחיים העלובים של דורית לוי.

עד שהבית יפסיק לצעוק. מתי.

יוצאת מהבית, טקס שלם, לבוש. חליפות מחויטות. מתאפרת מול המראה של לואיס שבר לפני שנים, שמה מייק אפ, צובעת את הגבות, את העיניים, את הריסים. שמה צלליות, בונה לי מסכה. אותו מאמץ כבר שנים. זה משהו שלא עובר, זה כל הזמן מול הפרצוף כאילו מישהו מרביץ לי ואני צועקת וצועקת אבל אף אחד לא שומע את הצעקות שלי. הבית הזה הוא צעקה אחת גדולה שאין מי שישמע.

טלוויזיה, אוהבתי. הצעקות שלה משתיקות את הצעקות של הבית. לשבת על הספה הקרועה והישנה, להתכסות בשמיכה ולזפוף. זה גורם לי אושר, לא צריכה הרבה, זקוקה לכל כך מעט כדי להיות מאושרת. שהעולם ייכנס אלי בלי שום מאמץ ואני אקבל אותו כמו שהוא. בוחרת איזה שטות אני רוצה לראות, מסביב הכל כבר, מלא וגרוש. ערמות של קופסאות פלסטיק ומכסים, תמונות שפעם רציתי לתלות ואף פעם לא, שולחנות קפה עתיקים שקיבלתי במתנה, עומדים מובסים תחת ניירות וחשבונות, שתי נברשות יפהפיות שקניתי בשוק הפשפשים לפני שנים, זרוקות מתחת לערמה של מעילים, אני אוהבת לקנות דברים יפים. קרטונים מקופלים, מוכנים לאריזה, קופסאות אשל וגיל. אפשר להשתמש בהם לכל מיני מטרות. פעם דיברתי עם איזו גננת שאתרום לה קופסאות פלסטיק לגן.

שיירות של נמלים מטפסות על ההרים. עכביש עסוק מתבונן בי. עיני נעוצות במסך. שום דבר לא יוציא אותי מזה. מצדי שהעולם יישרף. לואיס מיילל. כל הדרכים חסומות. לואיס שולט על דרכי הגישה. תרזה והדה גאבלר נמצאות בפנים, בחדר השינה. שלושה שולטים בי כך, מהרביעי

קערות זכוכית, סוודרים חדשים לגמרי. הספה השנייה מתחת לכל הדברים. לא רואים אותה. ספה יפה. מנסה שיהיה לי בית יפה. יורד גשם. בקושי מצליחה לסגור את החלונות. מפלסת דרך.

קשה לי לקום בבוקר. אין לי סיבה לקום. במיוחד בחורף הזה. להתנתק מהפוך. מה יש לי לקום. מה שמשכנע אותי לקום זה הצמא והרעב. אני מזנקת, לובשת את החלוק הדהוי ומתנפלת על הלחמניות שהפשרתי אתמול. קשה לי למצוא אותן, אין לי סבלנות

להכין סלט. זאת ארוחת בוקר או צהריים, תוהה וממשיכה בהכנות. שולפת שתי ביצים מהמקרר ועושה אומלט עם גבינה צהובה, לא מעניין אותי הכולסטרול הגבוה, אני רעבה. מכינה לעצמי מגש עם האומלט והסלט והלחמניות והקפה, מחפשת מקום פנוי על השולחן בסלון. בולעת במהירות ונרגעת. אני כבר לא רעבה, אכלתי. המגש עם השאריות נשאר על השולחן, מתעצלת לפנות. עושה רק מה שמוכרחים. נכנסת למקלחת. לא נוח לי לראות את הגוף הענק שלי במראה. בראש שלי אני רזה, עכשיו אני הר אדם, זה העוגות והזלילות בלילות. מבטיחה לעצמי לאכול פחות. לא מאמינה להבטחות שלי. חיים שלמים אני חיה עם עצמי וכבר הבנתי עם מי יש לי עסק.

חתול ועכבר, קוואנבה קיוסאי, 1870

אותי קורים קורים. זה בית סוהר. לעולם לא יניחו לי. איך אסחב את העגלה המשונה הזאת הנקראת חיי? לאן בדיוק אני הולכת? די עם המחשבות האלה, הן לא מובילות לשום מקום. תחשבי על משהו טוב. נעשה חיים עם אחי ועם ג'ניס, נטייל בארץ. כבר תכננתי הכל. זה כמו אי של שפיות בתוך החיים הקטנים שלי. ים המלח, ירושלים, אילת, כיף חיים.

ארבע אחר הצהריים. משהו נורא קרה. תרזה והדה גאבלר פרצו לסלון. לואיס השתולל ונשך את תרזה. אני צריכה לקחת אותה לווטרינרית באופן

דחוף. היא מדממת, חבשתי לה את המקום עם פדים שהיו לי. התקשרתי לווטרינרית וקבעתי תור לשש. כלוב, בפנים פסטרמה שהיא אוהבת, בהודמנות זו גם אלך לקניות, צריכה שתמיד יהיו לי שלוש עוגות גבינה מוכנות, נשארו רק שתיים. וגם אוכל רטוב ללואיס, זה נורא יקר ולא מתחשק לי לפנק אותו עכשיו, אחרי מה שקרה, אבל אין לי ברירה. קופסה עולה בסופר חמישה שקלים, הוא מחסל חצי קופסה ביום. עולה לי הון להחזיק את החתול הרשע הזה, ועוד כמה מאות שקלים לפחות לווטרינרית. שלא יעזו להתקרב עכשיו לתרזה, זה מצב חירום. לא קרה דבר כזה שנים. אין לי הסבר. תרזה והדה גאבלר יודעות את מקומן, איזה שד נכנס בהן והן יצאו לסלון. הדה עוד הספיקה לחזור. פתאום, ממש לא מבינה. שומעת צעקות.

כבר שמונה וחצי. חזרתי הביתה. תפרו את תרזה. היא נשארה להשגחה לעשרים וארבע שעות. משונה פה

בלעדיה. משהו באיזון של הבית השתנה. עצבים. הדה גאבלר כל כך רגילה לנוכחות של תרזה. הן צמודות

מאז שנולדו. אני לא יכולה בלעדיה. כל כך כועסת על לואיס, מסתובב מבויש עם זנב בין הרגליים, משהו בו מרגיש שעשה דבר רע. מתרחק ממני, לא מתקרבל על הספה. גם הטלוויזיה מעצבנת, פתאום לא נעים לזפוף. נלקחו לי התענוגות. נשארה רק המקלחת, המפלט האחרון. פוחדת שלואיס יתקוף את הדה גאבלר בזמן שאתקלח. אף פעם לא דאגתי ככה. אולי אוותר על מקלחת. אני נכנעת, לואיס יותר חזק ממני. דגל לבן. אין מקלחת. יש דאגות. כבר לא שומעת את הפלר-פלו של הנזילה.

מתגעגעת לאתמול. תרזה היתה בריאה. לא הרדימו אותה ולא ניתחו אותה. היו לי דאגות אחרות. סתמיות. לא בטוח שהיא תחזיק מעמד. אמרו חמישים אחוז. הטלפון מצלצל.

אחי. לא יכולה לדבר עכשיו. לא, לא קרה כלום. ניסיתי קודם, לא היית הסתובבתי, פגישות, אני פשוט עייפה, נדבר מחר.

מתקשרת לווטרינרית. שום דבר חדש. תרזה מורדמת. נדבר מחר בבוקר. מחר, מחר, שיגיע כבר מחר. הלילה הזה. לחשוב על שטויות. לא לחשוב על תרזה.

משהו טוב. משהו טוב. נעלם. שיעבור. שיעבור כבר. עברה דקה. עוד דקה. יהיה בסדר. הכל יהיה בסדר. איך את יודעת. תרזה. היום הראשון. גורה. פחד. כמה שנים עברו?

לא זוכרת. הרבה. תרזה. תרזה היקרה, תרזה שלי.

איזה לילה עובר עכשיו על תרזה. לואיס רוצח שחור מסתובב במעגלים בסלון. היום אישן בסלון, לא יכולה להיכנס לחדר שלה. להיות במיטה בלעדיה. הדה גאבלר מתחבאת. פוחדת מלואיס. הנשיכה שהוא נתן, כמעט בלע את הגוף הקטן. לעולם תיזכר לואיס כאבי הרשעות, תרזה

ניסים ברכה

בוליש ווקס

שבת מלכה

מבַּעַד לַחֲלוֹן
רוֹחַץ הַמְּכוֹנִיּוֹת
מִסְתַּכֵּל לִי אֶל תוֹךְ הַעֵינַיִם
מְחַזֵּק אֶת הַגְּרָנִיק
כְּמוֹ קְלֵאצ'נִיקוֹב.
אֲנִי יוֹשֵׁב בְּתוֹךְ הָאוֹטוֹ
חֶסֶר אוֹנִים
עֵינַי נִשְׂוֹאוֹת אֵלָיו
הוּא מִתְחִיל לְרַסֵּס אֶת הַמְּכוֹנִיּוֹת
בְּצִרוֹר רְחֵבִי
הַסְּבוֹן נָגַר מְעֵלִי
מְסִים לִירוֹת לְעֵבְרִי
אֶת טְפוֹת הַמַּיִם
הַלְּחֻצוֹת בְּצִרוֹר
פּוֹתַח אֶת הַדְּלֵת
מִפְּנֵה אוֹתִי
וְשׂוֹאֵב אֶת פְּרוּרֵי הָאֲחֵרוֹנִים
מִתוֹךְ הַמוֹשְׁבִים
כְּשֶׁהוּא מְסִים,
חֲקֵי הַשְּׂרִיעָה
לְצַד חֶק הַלְּאָם
נִדְחָקִים לְשׁוֹלֵי תַעֲלַת הַנְּקוֹז
כְּמוֹ מִי הַשְּׂטִיפָה
הַמְּלַכְלָכִים.
אֲנִי מְחַיֵּךְ אֵלָיו
וּבְעֵינַיִם מְבַרֵּיקוֹת
אֲנוּשִׁיּוֹת
הוּא מְחַיֵּךְ בְּחֻזְרָה
שְׁנֵינּוּ שְׂבוּיִים
בְּכָלֵלִי הַמְּשֻׁחָק
שֶׁל הַחַיִּים,
הַפְּרֵט בְּמַרְכּוֹ,
וְעַל עֲבוֹדָה קָשָׁה
יֵשׁ גְּמוּלָה.
יָדֵי מְנִיחָה
בְּתוֹךְ יָדוֹ
שֶׁטֶר שֶׁל רַחֵל הַמְּשׁוֹרְרֶת.

אָחִי חַיִּים
מְרִים אֶת יָדָיו
אֶל כּוּוֹן הַשֶּׁבֶת
וְשָׁר לָהּ
בוֹאֵי כְּלָה
בוֹאֵי כְּלָה
אָחִי חַיִּים רוֹקֵד לְכַבּוֹדָהּ
וּמְסַתְּוֵב לְכוּוֹן מְזַרְח
לְכוּוֹן מְעַרֵב
פְּנֵי שֶׁבֶת נְקַבְּלָהּ
בוֹאֵי כְּלָה
רְאִיתִי בְּחַיִּי
בִּינָה שְׁנִכְתְּבָת
בְּמִסְפֵּר פְּקָדוֹת מְחֻשָּׁב
רְאִיתִי מְטוּס מְמַרְיא
רְאִיתִי בְּטִלוּיזְיָה אָדָם
שֶׁאֲצַבֵּעַ אֱלֹהִים חַיִּים
נִגְעָה בּוֹ
וְהוּא הִבְקִיעַ אֶת שַׁעַר הָאֱלֹהִים
קָרָאתִי אֶת שְׁפִירוֹתָהּ
אֶת קֶאֱנֵט, אֶת מוֹרָה נְבוֹכִים
אֶךְ מְעוֹלָם לֹא דְמִינָתִי
שְׂאֲרָאָה
אֶת הַשֶּׁבֶת
כְּאִשָּׁה יְפִיפָה
הַפּוֹסֶחֶת עַל פְּנֵי
וְנוֹפֶלֶת שְׂרוּדָה בְּזִרְעוֹת
חַיִּים אָחִי.

קורבן תמים, היא לא עשתה לך כלום, כלום היא לא עשתה לך. הדבר היחיד זה שהיא יצאה מהחדר, פגעה בשליטה שלך, בחוקים שלך וזה גם מה שיקרה להדה אם אני לא אשגיח. אני פה כדי להשגיח. אתה מבין. אני פה כדי למנוע עוד רצח. יש לי תפקיד. אף פעם לא הרגשתי חשובה כל כך, משמעותית כל כך למישהו בעולם. את שומעת, הדה, אני אגן עלייך, אין לך מה לדאוג, רק תקפיד לא לצאת מהחדר, לא אתקלח ולא אראה טלוויזיה. אהיה איתך, אהובה, סליחה שאני לא זזה עכשיו, שאני לא מחבקת אותך, פשוט שומרת על לואיס, למענך.

קודם כל לעבור את הלילה הזה בשלום, אחר כך לחשוב הלאה, אם לתת את לואיס להסגר, עם כל הכעס קשה לי עם זה, רגילה לשליטה שלו, מה אעשה בלעדיו, מה אני מדברת. הוא אלים, תוקפני, איי אפשר לחיות עם זה, היום זאת תרזה מחר זאת הדה ואולי יום אחד - אני יכול לפגוע בי אם ארגיז אותה, אם לא אתן לו את האוכל הרטוב שהוא אוהב. טוב, אחשוב על זה מחר. יותר מדי שינויים ליום אחד. קודם כל שתרזה תחזור. מקווה כל כך בשבילה, בשביל הדה, בשבילי.

איזה לילה. בסלון ובלי טלוויזיה. פוחדת לגשת לקחת את הפוך מחדר השינה. הדה מתכרבלת בו ואני לא רוצה להזיז אותה. יש לי את השמיכה הקטנה, אסתדר. אני לא חשובה עכשיו. זאת הדה. גם לא הולכת לשירותים, אתאפק עד מחר. מחר יהיה יותר קל, לפחות אדע מה עם תרזה. נרדמת. מתעוררת. בודקת שלואיס בטווח ביטחון מהדה גאבלר. נרדמת. השעון של הטלוויזיה זוהר בארמוניותו - 3:52 לפנות בוקר. רוב הלילה כבר עבר. להירדם שוב. לישון. לישון. פלו פלו, שומעת את הנזילה. מחר יבוא עם הדאגות שלו, אולי אביא מישהו בכל זאת, טוב אני לא יודעת. מתה לפיפי. להתאפק. להתאפק עד מחר. אכניס את הדה לכלוב ואז אלך לשירותים ולהתקלח. זה יהיה הסידור מעכשיו. הבנת, לואיס? אתה לא תנהל פה את העניינים. מהיום אני המנהלת! כן. כן. הגיע הזמן להתעורר. עוד מוקדם. ממחר, אני מתחילה לארגן את הבית. יהיו פה חיים אחרים. אני אשלוט במצב, אקום בבוקר, אסדר את הבית, לא מחברנים יותר בסלון. אביא מישהו, אתקן את הנזילה. אולי אפילו אספיק לארגן את הבית לאחי ולג'ניס. אתה תראה לואיס, יהיו לי כוחות חדשים. תרזה תחזור. אני אכין לקראתה את הבית.

7:00 בבוקר טלפון מהווטרנירית: דורית, משתתפת בצערך. תהיי חזקה.

אני מדליקה נר נשמה לזכר תרזה. פותחת את הדלת של חדר השינה. יקרה מה שיקרה.

נתקפת רעב, הולכת למטבח. ארוחת בוקר. לואיס בעקבותי. לא מתייחסת אליו.

עגבנייה, מלפפון, חותכת לסלט. יש לי את כל הזמן שבעולם. סלט חתוך דק. בצל, צנונית, חסה. הדה עדיין בחדר. פוחדת לצאת. חביתה משתי ביצים. מחבת על האש, שמן, חביתה מקושקשת, זה מה שבא לי עכשיו. מוציא גבינה צהובה מהמקרר. מגיע לי אחרי כל מה שקרה; אוכל, תענוג כמעט יחיד שעוד נשאר לי. מתיישבת לאכול. מריחה ריח מוזר. זה שום דבר. אני אוכלת עכשיו. הריח מתגבר. משהו קרה. ניגשת לסלון. עשן. ריח של שריפה. הנר נשמה של תרזה. העיתונים דולקים. לואיס מיילל. הבית בוער.

אני חוזרת למטבח לאכול ארוחת בוקר, שיישרף הכל. ♦